

ΚΕ του ΕΕΚ: Εκτιμήσεις για τις Ευρωεκλογές και τις Αυτοδιοικητικές Εκλογές της 26ης Μαΐου 2019

Ό,τι ο ΣΥΡΙΖΑ έσπειρε, φύτεψε στο χωράφι της Δεξιάς - Ο Θερισμός, όμως, πρέπει και μπορεί να γίνει Κόκκινος!

1. Το πολιτικό Βατερλώ του ΣΥΡΙΖΑ έδωσε την εκλογική νίκη στην Δεξιά. Ο λαός δεν ξέχασε την άθλια “κωλοτούμπα” του Τσίπρα μπροστά στην τρόικα το 2015, τα άγρια μέτρα του τρίτου και χειρότερου μνημονίου που επακολούθησαν, την δουλική πρόσδεση στο άρμα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, ακόμα και στους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς της Αμερικής του Τραμπ σε Μέση Ανατολή, Ανατολική Μεσόγειο και Βαλκάνια.

Μπορεί τώρα ο κάθε Παπαδημούλης από τις Βρυξέλλες και κάθε απολογητής της Κουμουνδούρου να βρίζει τον λαό ότι “ξέχασε τί σημαίνει Δεξιά”. Ποιοι, όμως, ξεχάσανε τον ίδιο τον λαό; Ποιοι είναι οι ένοχοι για την διαπόμπευση του ονόματος, της Ιστορίας, των θυσιών της Αριστεράς;

Στην προεκλογική τους φλυαρία ο ΣΥΡΙΖΑ κι ο Τσίπρας μιλούσαν στο όνομα των “πολλών” ενάντια τάχα στους “λίγους”. Τελικά, είχαν επί τέσσερα χρόνια σπρώξει, βήμα-βήμα, τους πολλούς στα νύχια των λίγων, ώστε τώρα οι λίγοι να εξαπολύσουν νέο, ανοιχτό ταξικό πόλεμο κατά των πολλών.

Η οργισμένη μαζική αποδοκιμασία του Τσίπρα, όμως, δεν σημαίνει αυτόματα και λαϊκή επιδοκιμασία του “Κούλη” Μητσοτάκη, του Άδωνη, του Βορίδη, των μέτρων κοινωνικού κανιβαλισμού και κρατικής βίας που επαγγέλλονται. Μια νίκη στις κάλπες δεν προδικάζει την έκβαση του ταξικού πολέμου που μπορεί και πρέπει να αποδειχθεί πύρρεια. Έτσι κι αλλιώς, όποια κυβέρνηση του κεφαλαίου κι αν προκύψει στις εκλογές της 7ης Ιουλίου θα είναι, όπως προειδοποίησε ήδη το ΕΕΚ, ταυτόχρονα και πιο αδύναμη και πιο επιθετική στην απόπειρά της να ρίξει τα νέα βάρη της επιδείνωσης της καπιταλιστικής κρίσης στις ράχες ενός ήδη εξουθενωμένου λαού.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρίζεται ότι παρά την ήττα παραμένει “πρωταγωνιστής”(;) στην πολιτική σκηνή κι “ανάχωμα”(;) κατά της Δεξιάς -που της άνοιξε τον δρόμο της ρεβάνς.

Θέλει να συγκρίνει το εκλογικό αποτέλεσμα στις Ευρωεκλογές του 2019 με κείνο των Ευρωεκλογών του 2014. Τότε, όμως, “σέρφαρε” πάνω στο ανοδικό μαζικό κύμα οργής και αγώνων κατά των μνημονίων των κυβερνήσεων Παπανδρέου, Σαμαροβενιζέλων και Παπαδήμου που θα τον φέρει στην κυβέρνηση το 2015. Τώρα, κατρακυλάει από τις καρέκλες της εξουσίας, αφού λειτούργησε ως ανάχωμα όχι της Δεξιάς αλλά των λαϊκών προσδοκιών και κινητοποιήσεων.

Ούτε καν συγκρίσεις με τις εθνικές εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015 και την επανεκλογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούν να γίνουν. Τότε, ο λαός παρόλο το σοκ της υποταγής στην τρόικα δεν είχε νοιώσει ακόμα στο πετσί του τα δεινά του τρίτου μνημονίου. Όταν άρχισε να τα νοιώθει, από τις αρχές του 2016, αρχίζει η κατολίσθηση του ΣΥΡΙΖΑ και η σχετική άνοδος της ΝΔ, για να επιταχυνθεί η εξέλιξη στη συνέχεια και να καταλήξει σε ελεύθερη πτώση της “κυβερνώσας Αριστεράς”...

Είναι πλέον, ακόμα και εμπειρικά-στατιστικά τεκμηριωμένο, ότι ο πρώτος και κύριος παράγοντας στην συντριπτική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ στις Ευρωεκλογές και την πανωλεθρία του στις ταυτόχρονες

αυτοδιοικητικές εκλογές είναι η πολιτική λιτότητας του τρίτου και χειρότερου μνημονίου που πιστά στις εντολές των διεθνών ληστών τήρησε.

Η Συμφωνία των Πρεσπών ενθουσίασε τους ιμπεριαλιστές του NATO, των ΗΠΑ και της ΕΕ φούντωσε τον ντόπιο εθνικισμό, επιτάχυνε την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ αλλά, όπως δείχνουν τα στοιχεία, δεν ήταν ο κύριος και καθοριστικός παράγοντας της εκλογικής ήττας. Το πρωταρχικό ήταν η κοινωνική-οικονομική κακοδαιμονία.

Οι πανικόβλητες κινήσεις της “κυβερνώσας Αριστεράς” όταν είδε να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της αποδείχτηκαν μάταιες. Η “γέφυρα προς την Κεντροαριστερά” αποδείχτηκε γέφυρα στο πουθενά. Η μόνη συγκολλητική κόλα παραμονής στην εξουσία ήταν το μοίρασμα θέσεων σε χρεοκοπημένους Πασόκους και Δημαρίτες, σε καραμπινάτους δεξιούς κι ακροδεξιούς, σε “ποταμίσιους” του ξερού Ποταμιού και σε πρώην θαυμάστριες του... Λεβέντη. Σαν οικονομικές “παραχωρήσεις” της τελευταίας στιγμής στους εργαζόμενους δόθηκαν πολύ λίγα, πολύ αργά και χωρίς βιωσιμότητα.

Πώς μπορεί να σταθεί σήμερα και μάλιστα σαν “πρωταγωνιστής” και “πυλώνας” χωρίς να έχει την κουτάλα στο καζάνι της εξουσίας; Μοιράζοντας πάλι κούφια υποσχέσεις και αντιδεξιές κορώνες;

3. Για ποιο “νέο διπολισμό” και μάλιστα σταθεροποιημένο μιλούν πολλοί, δεξιά κι αριστερά; Ο συριζαϊκός “πόλος” δεν έλκει αλλά απωθεί κι αποσαθρώνεται. Ο δεξιός “πόλος” της μαυρομπλέ ΝΔ μάζεψε από κάθε κατεύθυνση τις δυσαρέσκειες απέναντι στην κυβέρνηση, ιδιαίτερα από τα μικρομεσαία στρώματα. Η οικονομική – κοινωνική κακοδαιμονία, όμως, η κύρια αιτία της πτώσης των προκατόχων της στην “καρέκλα” δεν θα εξαλειφθεί. Έρχεται να την επιδεινώσει τώρα η οξυμένη οικονομική κρίση του καπιταλισμού που θα προσπαθήσει να επιβάλλει βάρβαρα ο επίδοξος δεξιός “πόλος”. Με ποια φόντα; Με τα ψηφαλάκια που μάζεψε και με τα δακρυγόνα και τα ρόπαλα των ΜΑΤ ή και με τα τσεκούρια των Βορίδηδων;

Είναι ολοφάνερο ότι, σ’ αυτήν την φάση, το μεγάλο κεφάλαιο και στην Ελλάδα και διεθνώς ποντάρει στην μετατόπιση των μικροαστικών στρωμάτων προς τα δεξιά και την ΝΔ.

Το ΚΙΝΑΛ επιβιώνει μόνο σαν προσωρινό καταφύγιο μετέωρων μικροαστικών ψήφων κι επίδοξο δεκανίκι μιας επόμενης δεξιόστροφης αστικής κυβέρνησης.

Πριν τις Ευρωεκλογές, οι διεθνείς μεγαλοαστικοί κύκλοι του χρηματιστικού κεφαλαίου δεν κρύβανε ότι και οι δύο μονομάχοι ήταν “δικοί τους άνθρωποι”. Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς γράφανε ότι «η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε ότι είναι πιστή στις μεταρρυθμίσεις και η ΝΔ έχει πολιτική “business friendly”», “φιλική στους επιχειρηματίες”.

Τώρα, φυσικά, χρηματιστήρια και χρηματιστές πανηγυρίζουν. Τονίζουν ιδιαίτερα, όπως γράφει στο ραπόρτο της η Γκόλντμαν Ζακς, ότι από μια κυβέρνηση Μητσοτάκη αναμένουν να επιβάλλει απαρέγκλιτα την ελαστικοποίηση της μαύρης εργασίας, τους μισθούς πείνας, την κατάργηση όποιων υπολειμμάτων εργατικών- συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.

Επισημαίνουν, όμως, και τους κινδύνους νέας αποσταθεροποίησης λόγω της κρίσης των ελληνικών τραπεζών, της συνολικής οικονομικής κρίσης στην ΕΕ, ιδιαίτερα στην υπερχρεωμένη Ιταλία, και της καταβράθρωσης του παραδοσιακού ευρωπαϊκού αστικού πολιτικού συστήματος εναλλαγής στην εξουσία Δεξιάς και σοσιαλδημοκρατίας, με τον πολιτικό κατακερματισμό στο νέο Ευρωκοινοβούλιο να οδηγεί σε παραπέρα παράλυση τις Βρυξέλες εν μέσω παγκόσμιας οικονομικής επιβράδυνσης και ραγδαίας κλιμάκωσης του εμπορικού πολέμου ΗΠΑ-Κίνας.

Μια νέα καπιταλιστική κυβέρνηση στη χρεοκοπημένη Ελλάδα έχει να αντιμετωπίσει επιδεινωμένη την κύρια αιτία της ήττας του ΣΥΡΙΖΑ: την κοινωνική οικονομική κακοδαιμονία της συντριπτικής πλειοψηφία

του πληθυσμού. Να νικήσει ο “Κούλης” τον Τσίπρα στις κάλπες είναι ένα πράγμα και μάλιστα το ευκολότερο. Να νικήσει, όμως, τις πεινασμένες μάζες που μαύρισαν τον Τσίπρα γιατί μαύρισε το μάτι τους από την “λιτότητα” είναι κάτι εντελώς διαφορετικό και απείρως δυσκολότερο.

4. Η ναζιστική “Χρυσή Αυγή” γνώρισε εκλογική υποχώρηση κι ο ακροδεξιός χώρος εμφανίζεται κατακερματισμένος για την ώρα. Η λαϊκή αποδοκιμασία στη χρυσαυγίτικη δολοφονική δράση, οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις, αλλά και η διαρροή ακροδεξιών ψήφων προς το “σίγουρο χαρτί” της ΝΔ την προκάλεσαν. Η είσοδος στο Ευρωκοινοβούλιο του... Βελόπουλου, ακροδεξιού τσαρλατάνου τηλεπωλητή με ματζούνια, αλοιφές και τα “μυστικά γράμματα του Ιησού”, είναι άλλης μορφής νοσηρό κοινωνικό σύμπτωμα δεισιδαιμονίας, απελπισίας και φόβου.

Γενικότερα στην ΕΕ, η επαπειλούμενη ακροδεξιά και φασιστική επέλαση δεν πραγματοποιήθηκε. Παρόλες τις εκλογικές επιτυχίες σε Γαλλία, Ιταλία, Πολωνία, Ουγγαρία και τον θρίαμβο του Brexit του Εγγλέζου παλιάτσου Φάρατζ, η Άκρα Δεξιά αύξησε την παρουσία της στο Ευρωκοινοβούλιο όχι θεαματικά, από 20% σε 25%. Ταυτόχρονα, το φασιστικό Vox στην Ισπανία, αν και ανέβηκε εκλογικά δεν επανέλαβε την νίκη του στην Ανδαλουσία. Το φιλοναζιστικό AfD έχασε ψήφους σε σχέση με τις εθνικές εκλογές στη Γερμανία. Οι ακροδεξιοί σαρώθηκαν σε Δανία και Ολλανδία, υποχώρησαν στη Φιλανδία και πέσανε από την κυβέρνηση στην Αυστρία μέσα σε σκάνδαλα διαφθοράς.

Δεν υπάρχουν, πάντως, περιθώρια εφησυχασμού. Ο φασισμός πρέπει να τσακιστεί με την άμεση δράση των μαζών σε κάθε γειτονιά, πόλη και χώρα. Η απειλή της Ακροδεξιάς και του φασισμού πηγάζει από την άλυτη δομική κρίση του παρακμασμένου καπιταλιστικού συστήματος. Κι ας μην ξεχνάμε: όπως προειδοποιεί η Διακήρυξη της πρόσφατης Έκτακτης Συνάντησης του Βαλκανικού Σοσιαλιστικού Κέντρου “Κριστιάν Ρακόφσκυ”, η Ευρώπη μετατρέπεται γοργά σε κρίσιμη σκηνή ενός διεθνούς ταξικού πολέμου.

5. Κάθε άλλο παρά ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις των καιρών οι άλλες δυνάμεις της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς, μαζί κι αυτές που αυτοπροσδιορίζονται σαν ριζοσπαστικές ή και κομμουνιστικές.

Όσοι σπάσανε καθυστερημένα από τον ΣΥΡΙΖΑ σπάσανε τώρα τα μούτρα τους. Η ΛΑΕ, αφού ερωτοτρόπησε καιροσκοπικά ακόμα και με τον εθνικισμό των “Μακεδονομάχων” εξαερώθηκε, παρασέρνοντας αρκετούς αγωνιστές και αριστερές ομάδες (ΔΕΑ, ΑΡΑΣ, ΑΡΑΝ) που την ακολούθησαν μέχρι τον πολιτικό της τάφο. Το προσωποπαγές καραβάκι της “Πλεύσης” βούλιαξε. Ο Βαρουφάκης που είχε στοχοποιηθεί από την τρόικα, φαίνεται να μάζεψε κάποια από τα ερείπια του ΣΥΡΙΖΑ στα αστικά κέντρα.

Ας μην βαυκαλίζονται, όμως, το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι “διατήρησαν τις δυνάμεις τους” ή ότι “φταίει ο αρνητικός συσχετισμός”. Μια τετραετία μετά την κωλοτούμπα του 2015 και την μνημονιακή φθορά του ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ όχι μόνο δεν κάλυψε το πολιτικό κενό που δημιουργήθηκε αλλά συνεχίζει να βρίσκεται στο βάλτο, με μειωμένη ακόμα και την εκλογική του δύναμη. Πριν δικαιολογηθεί ρίχνοντάς τα στον αντικειμενισμό του “αρνητικού συσχετισμού” και τελικά στον “συντηρητισμό” του λαού, ας κοιτάξει τις δικές του υποκειμενικές-πολιτικές ευθύνες που δεν κρύβονται όση “αριστερή ριζοσπαστική” ρητορική κι αν χρησιμοποιεί.

Σε άλλη κλίμακα και ποιότητα, ανάλογες παρατηρήσεις πρέπει να γίνουν στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπου πρυτάνεψε, ενόψει εκλογών, το κουκούλωμα της εσωτερικής πολιτικής κρίσης, η οποία εκδήλωνε, πέρα από διαγκωνισμούς μικρομηχανισμών, το τέλος ενός ιστορικού κύκλου και την ανάγκη μιας υπέρβασης των πολιτικών ορίων. Το βέτο που πρόβαλε το ΣΕΚ κι έγινε αποδεκτό να απορριφθεί η ενωτική πρόταση του ΕΕΚ για κοινή κάθοδο στις Ευρωεκλογές με αναφαίρετο το δικαίωμα της κάθε δύναμης στην κριτική, ήταν εκδήλωση αυτών των πολιτικών ορίων και των πιέσεων από τα δεξιά, στο όνομα του προσανατολισμού του ΣΕΚ και άλλων σε μια “αντιδεξιά” συμπαράταξη με τον ηττημένο ΣΥΡΙΖΑ.

Αν, όμως, ακόμα και εκλογικά το αποτέλεσμα στις Ευρωεκλογές ήταν απερίφραστα κακό, η παρέμβαση

των αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων σε περιφέρειες και Δήμους, παρόλα τα ανόμοια εκλογικά αποτελέσματα, που ήταν πάντως σαφώς πολύ καλύτερα από εκείνα της ευρω-κάλπης, έδειξε την ύπαρξη ενός σημαντικού αγωνιστικού δυναμικού σε πανελλαδική κλίμακα, με ιδιαίτερη απήχηση σε εργατικά και λαϊκά στρώματα που χτυπήθηκαν από την κρίση κι αναζητούν μια εναλλακτική από τα αριστερά.

Το ΕΕΚ που συμμετείχε, σε κλίμακα που ξεπερνά κάθε προηγούμενο, σε τέτοιες αντικαπιταλιστικές κινήσεις, χαιρετίζει όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που δώσανε με ενθουσιασμό και αυταπάρνηση αυτή την μάχη σε κάθε γειτονιά, πόλη, περιφέρεια και στην ίδια την Αθήνα, ενάντια σε γραφειοκρατικά εμπόδια, δυσβάστακτα οικονομικά βάρη, αποκλεισμό από τα ΜΜΕ, επιθέσεις από φασίστες και δεξιόστροφες πιέσεις από την άλλη εξωκοινοβουλευτική Αριστερά.

Το δυναμικό αυτό δεν πρέπει να καταστραφεί από μίζερους ανταγωνισμούς. Αποτελεί σημαντικό κομμάτι μιας μαχητικής εργατικής πρωτοπορίας που μπορεί και πρέπει να ετοιμαστεί να μπει σε νέες, χωρίς προηγούμενο μάχες, την επόμενη περίοδο, μετά τις εθνικές εκλογές.

6. Η επαναστατική αριστερά πρέπει να ξεπεράσει τον παραλυτικό παραγοντισμό, την εκλογικίστικη νοοτροπία, τον κατακερματισμό. Να ανασυγκροτηθεί σε μια μετωπική προγραμματική ενότητα αρχών όπου η κάθε δύναμη θα μπορεί να διατηρεί την ιδιαιτερότητά της και την ελευθερία έκφρασης.

Οι αντικειμενικές συνθήκες έχουν συσσωρεύσει εκρηκτικό υλικό. Αλλά, όπως η Ρόζα Λούξεμπουργκ τόνιζε, πρέπει αυτό το υλικό να πάρει φωτιά από "την εμπρηστική σπίθα της συνειδητής βούλησης της λαϊκής μάζας."

Για να εκδηλωθεί αυτή η βούληση και προπαντός για να γίνει συνειδητή απαιτείται η επέμβαση της επαναστατικής, διεθνιστικής, μαρξιστικής Αριστεράς κι η συγκρότηση της πρωτοπορίας της σε νέο επαναστατικό κόμμα μάχης και σε νέα επαναστατική Διεθνή.

7. Μ' αυτό το πνεύμα κι ενάντια σε κάθε είδους εμπόδια, επιθέσεις κι αποκλεισμούς, το ΕΕΚ αποφασίζει την αυτόνομη κάθοδο του στις εθνικές εκλογές της 7ης Ιουλίου και ζητάει την υποστήριξη όλων των εξεγερμένων ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στις γραφειοκρατίες και τους δορυφόρους του ρεφορμισμού, για μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση, με την εργατική εξουσία, την στηριγμένη στα όργανα λαϊκής αυτο-οργάνωσης, για τον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό.

Παρά το γνωστό βέτο δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δίνουμε το χέρι στους αγωνιστές και αγωνίστριες όλης της επαναστατικής Αριστεράς για να ετοιμαστούμε όλοι μαζί, χωρίς αυτοαναφορικότητες, για τις επερχόμενες μάχες και προπαντός για την νίκη των καταπιεσμένων στον ταξικό πόλεμο.

Ό,τι ο ΣΥΡΙΖΑ έσπειρε, φυτρώνει τώρα στο χωράφι της πιο ακραίας νεοφιλελεύθερης και ρεβανσιστικής Δεξιάς. Ας παλέψουμε να μην τους περάσει, κι ο θερισμός της λαϊκής οργής να γίνει κόκκινος !

Η ΚΕ του ΕΕΚ